Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (desiata komora)

z 19. novembra 2020*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Colná únia – Nariadenie (EHS) č. 2913/92 – Colný kódex Spoločenstva – Článok 29 ods. 1 a článok 29 ods. 3 písm. a) – Článok 32 ods. 1 písm. c) a článok 32 ods. 5 písm. b) – Nariadenie (EHS) č. 2454/93 – Článok 157 ods. 2 – Určenie colnej hodnoty – Prevodná hodnota dovezeného tovaru – Pojem ‚podmienka predaja' – Platba ako protihodnota za poskytnutie práva na výhradnú distribúciu"

Vo veci C-775/19,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Finanzgericht Baden-Württemberg (Finančný súd Bádensko-Würrtembersko, Nemecko) z 22. júla 2019 a doručený Súdnemu dvoru 22. októbra 2019, ktorý súvisí s konaním:

5th AVENUE Products Trading GmbH

proti

Hauptzollamt Singen,

SÚDNY DVOR (desiata komora),

v zložení: predseda piatej komory E. Regan, (spravodajca), vykonávajúci funkciu predsedu desiatej komory, sudcovia E. Juhász a I. Jarukaitis,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Hauptzollamt Singen, v zastúpení: B. Geyer, splnomocnená zástupkyňa,

– česká vláda, v zastúpení: M. Smolek, J. Vláčil a L. Dvořáková, splnomocnení zástupcovia,

– španielska vláda, v zastúpení: M. J. Ruiz Sánchez, splnomocnená zástupkyňa,

– Európska komisia, v zastúpení: C. Vollrath a M. Kocjan, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

* Jazyk konania: nemčina.

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 32 ods. 1 písm. c) a článku 32 ods. 5 písm. b) nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex Spoločenstva (Ú. v. ES L 302, 1992, s. 50; Mim. vyd. 02/004, s. 307, ďalej len „colný kódex“), ako aj článku 157 ods. 2 nariadenia Komisie (EHS) č. 2454/93 z 2. júla 1993, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 2913/92 (Ú. v. ES L 253, 1993, s. 1; Mim. vyd. 02/006, s. 3, ďalej len „vykonávacie nariadenie“).

2 Tento návrh bol predložený v konaní medzi spoločnosťou 5th AVENUE Products Trading GmbH (ďalej len „5th AVENUE“) a Hauptzollamt Singen (Hlavný colný úrad Singen, Nemecko) ďalej len „colný úrad“), ktoré sa týka platby uhradenej ako protiplnenie za poskytnutie práva na výhradnú distribúciu v súvislosti s určením colnej hodnoty tovaru dovážaného z tretích krajín s cieľom jeho prepustenia do voľného obehu na území Európskej únie.

Právny rámec

Colný kódex

3 Colný kódex bol zrušený a nahradený nariadením (ES) č. 450/2008 Európskeho parlamentu a Rady z 23. apríla 2008, ktorým sa ustanovuje Colný kódex Spoločenstva (modernizovaný Colný kódex) (Ú. v. EÚ L 145, 2008, s. 1), a neskôr nariadením (EÚ) č. 952/2013 Európskeho parlamentu a Rady z 9. októbra 2013, ktorým sa ustanovuje Colný kódex Únie (Ú. v. EÚ L 269, 2013, s. 1). Podľa článku 286 ods. 2 tohto posledného uvedeného nariadenia v spojení s jeho článkom 288 ods. 2 sa však colný kódex uplatňoval do 30. apríla 2016.

4 Článok 29 colného kódexu, ktorý sa nachádza v kapitole 3 s názvom „Colná hodnota tovaru“ hlave II s názvom „Faktory, na základe ktorých sa uplatňuje dovozné clo alebo vývozné clo a iné opatrenia stanovené vo vzťahu k pohybu tovaru“, stanovoval:

„1. Colnou hodnotou dovážaného tovaru je jeho prevodná hodnota, t. j. cena skutočne zaplatená alebo ktorá sa má zaplatiť za tovar predávaný na vývoz na colné územie Spoločenstva, podľa potreby upravená podľa článku 32 a 33…

…

3. a) Cenou, ktorá bola alebo ktorá má byť za tovar skutočne zaplatená sa rozumie celková platba, ktorá bola alebo má byť zaplatená kupujúcim predávajúcemu alebo v jeho prospech za dovážaný tovar a zahrňuje všetky platby, ktoré boli platené kupujúcim predávajúcemu alebo kupujúcim tretej osobe ako podmienku predaja dovážaného tovaru predávajúcemu alebo tretej osobe k splneniu záväzku predávajúceho. …

…“

5 Článok 32 uvedeného kódexu nachádzajúci sa v tej istej kapitole stanovoval:

„1. Pri určovaní colnej hodnoty podľa článku 29 sa pripočítajú k cene, ktorá bola skutočne zaplatená alebo ktorá ma byť za dovážaný tovar zaplatená:

…

c) licenčné poplatky za tovar pri ktorom sa určuje jeho colná hodnota, ktoré musí priamo alebo nepriamo platiť kupujúci ako podmienku predaja tohto tovaru, pokiaľ tieto poplatky nie sú zahrnuté v cene, ktorá bola skutočne zaplatená alebo ktorá sa má zaplatiť;

d) hodnota akejkoľvek časti výnosu z ďalšieho predaja, nakladani[a] alebo použitie použitého tovaru, ktoré pripadne priamo alebo nepriamo predávajúcemu;

…

2. Každá položka, ktorá je na základe tohto článku pripočítateľná k cene, ktorá bola skutočne zaplatená alebo má byť zaplatená, ktorá vychádza [alebo má byť zaplatená, vychádza – *neoficiálny preklad*] iba z údajov objektívnych a kvantitatívne vymerateľných.

…

5. Bez toho, aby tým bol dotknutý odsek 1 písmeno c):

…

b) do ceny, ktorá bola skutočne zaplatená alebo sa má zaplatiť, sa nezapočítavajú platby uskutočnené kupujúcim za právo distribuovať alebo ďalej predávať dovážaný tovar, ak tieto platby nie sú podmienkou predaja dovážaného tovaru určeného na vývoz do spoločenstva.“

Vykonávacie nariadenie

6 Článok 157 vykonávacieho nariadenia nachádzajúci sa v kapitole 2, nazvanej „Ustanovenia pre poplatky za poskytnutie práv a licenčné poplatky“, hlavy V, nazvanej „Colná hodnota“, stanovoval:

„1. Na účely článku 32 (1) c) [colného] kódexu poplatky za poskytnutie práv a licenčné poplatky znamenajú predovšetkým platbu za používanie práv, ktoré sa týkajú:

– výroby dovážaného tovaru (predovšetkým patenty, návrhy, vzory a výrobné know-how)

alebo

– predaja dovážaného tovaru určeného na vývoz (predovšetkým obchodné značky, registrované vzory)

alebo

– používania alebo ďalšieho predaja dovážaného tovaru (predovšetkým autorské práva, výrobné procesy, ktoré sú neoddeliteľné od dovážaného tovaru).

2. Bez dosahu na článok 32 (5) [colného] kódexu, ak sa colná hodnota dovážaného tovaru určuje podľa ustanovení článku 29 [colného] kódexu, poplatok za poskytnutie práv alebo licenčný poplatok sa pripočíta k cene, ktorá bola skutočne zaplatená alebo má byť zaplatená len vtedy, keď táto platba:

– súvisí s tovarom, ktorý sa ohodnocuje a

a

– predstavuje podmienku predaja tohto tovaru.“

7 V článku 158 ods. 3 tejto kapitoly 2 uvedeného nariadenia sa uvádza:

„Ak sa poplatky za poskytnutie práv alebo licenčné poplatky vzťahujú čiastočne na dovážaný tovar a čiastočne na ostatné prísady alebo prvky pridané k tovaru po jeho dovoze alebo k činnostiam alebo službám vykonávaným po dovoze, musí byť vykonané primerané rozdelenie na základe objektívnych a kvantifikovateľných údajov v súlade s vysvetľujúcou poznámkou k článku 32 ods. 2 [colného] kódexu v prílohe 23.“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

8 Dňa 31. januára 2012 5th Avenue, spoločnosť so sídlom v Nemecku, ktorej predmetom činnosti je najmä predaj tabakových výrobkov, ako aj výrobkov pre fajčiarov, a Habanos SA, kubánska verejnoprávna spoločnosť vyvážajúca cigary, uzavreli zmluvu nazvanú „Exclusive Distribution Agreement“ (dohoda o výhradnej distribúcii, ďalej len „EDA“), podľa ktorej 5th Avenue získala výhradné právo ako jediný a výhradný distribútor na dovoz, predaj a distribúciu cigár, ktoré vyrábala táto verejnoprávna spoločnosť, v Nemecku a Rakúsku. Ako protihodnotu za poskytnutie tohto práva na výhradnú distribúciu v Rakúsku sa 5th Avenue zaviazala platiť spoločnosti Habanos počas obdobia štyroch rokov ročnú sumu označovanú ako „compensation“ vo výške 25 % ročného obratu vyplývajúceho z predaja cigár v tomto členskom štáte.

9 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že 5th Avenue objednala cigary na základe cenníka a na dovoz týchto výrobkov používala povolený colný sklad v mieste jej sídla v Nemecku. V čase uskladnenia tohto tovaru 5th Avenue deklarovala colným orgánom skutočne zaplatenú kúpnu cenu, ako aj prepravu a poistenie, ale nezahrnula kompenzáciu dlžnú na základe EDA za časť tovaru predaného v Rakúsku. V tom okamihu totiž ešte nevedela, v akom pomere sa uvedené tovary budú predávať v Rakúsku alebo Nemecku. Po tom, čo cigary opustili uvedený sklad, boli prepustené do voľného obehu na základe zjednodušeného postupu ukončenia režimu prostredníctvom ich zápisu do účtovných dokladov bez toho, aby boli znovu predložené colným orgánom.

10 Na základe colnej kontroly dospel kontrolór k záveru, že zaplatenie kompenzácie podľa EDA predstavuje prvok odlišný od kúpnej ceny dovážaného tovaru, ktorý sa má podľa článku 29 ods. 3 písm. a) colného kódexu zohľadniť pri určení colnej hodnoty tohto tovaru.

11 Colný úrad v súlade so stanoviskom kontrolóra vydal niekoľko rozhodnutí, v ktorých stanovil dovozné clá a poplatky, medzi ktoré patrí aj výmer z 28. augusta 2015, ktorý je ako jediný dotknutý vo veci samej. V súlade s týmto výmerom uvedený colný úrad dodatočne vybral dovozné clo za tovar, ktorý 5th Avenue umiestnila do režimu colného uskladnenia v období od 21. februára do 12. decembra 2013.

12 Dňa 23. septembra 2015 podala 5th Avenue proti uvedenému výmeru námietku.

13 Rozhodnutím z 22. novembra 2017 colný úrad v podstate zamietol túto námietku ako nedôvodnú.

14 5th Avenue podala 6. decembra 2017 na Finanzgericht Baden-Württemberg (Finančný súd Bádensko-Württembersko, Nemecko) žalobu proti tomuto rozhodnutiu z dôvodu, že platby uskutočnené ako kompenzácia za poskytnutie práv na výhradnú distribúciu nie sú ani podmienkou predaja, ani nijako nesúvisia s tovarom, ktorý sa ohodnocuje v zmysle článku 32 ods. 5 písm. b) colného kódexu a článku 157 ods. 2 vykonávacieho nariadenia. Zaplatenie kompenzácie nemá po prvé taký význam, že predávajúci by odmietol tovar predať, keby nebola zaplatená. Kompenzácia sa totiž mala zaplatiť len ako protihodnota za právo na výhradnú distribúciu v Rakúsku a len za obdobie prvých štyroch rokov. Po druhé právo na výhradnú distribúciu ide nad rámec práva nakladať s tovarom s cieľom jeho ďalšieho predaja a neovplyvňuje hodnotu tovaru pri dovoze. Predaj tovaru totiž nie je z právneho hľadiska vylúčený v prípade neposkytnutia práva na výhradnú distribúciu.

15 Colný úrad tvrdí, že kompenzácia dotknutá vo veci samej, či už je považovaná za prvok odlišný od kúpnej ceny alebo za poplatok za poskytnutie práv alebo licenčný poplatok, musí byť pripočítaná k colnej hodnote, keďže predstavuje podmienku predaja a súvisí s dovážaným tovarom. Podľa článku 32 ods. 1 písm. c) colného kódexu sa totiž platba poplatku za poskytnutie práv alebo licenčného poplatku považuje za podmienku predaja, ak predávajúci alebo osoba, ktorá je s ním spojená, požaduje od kupujúceho, aby túto platbu vykonal. Ak sú tak, ako v prejednávanej veci, predávajúci tovaru a nositeľ práv príbuzných autorskému právu, ktorému kupujúci tohto tovaru platí poplatky za poskytnutie tohto práva, jednou a tou istou osobou, treba usudzovať, že dodanie tovaru podliehajúceho licencii závisí nielen od zaplatenia kúpnej ceny, ale aj od zaplatenia poplatku, ako to v súčasnosti stanovuje článok 136 ods. 4 písm. a) vykonávacieho nariadenia Komisie (EÚ) 2015/2447 z 24. novembra 2015, ktorým sa stanovujú podrobné pravidlá uplatňovania určitých ustanovení nariadenia (EÚ) č. 952/2013 (Ú. v. EÚ L 343, 2015, s. 558). 5th Avenue okrem toho nepredložila dôkazy, ktoré by preukazovali, že Habanos by dodávala tovar aj v prípade nezaplatenia týchto poplatkov. Okrem toho poplatky za poskytnutie práv a licenčné poplatky tiež súvisia s dovážaným tovarom. Vypočítavajú sa totiž na základe obratu dosiahnutého predajom tohto tovaru. Okrem toho žiadosť o teritoriálnu ochranu nepochádzala od kupujúceho.

16 Podľa vnútroštátneho súdu kompenzácia, o ktorú ide vo veci samej, stanovená podľa EDA, nepredstavuje prvok odlišný od kúpnej ceny v zmysle článku 29 ods. 3 písm. a) colného kódexu, ale patrí medzi poplatky za poskytnutie práv a licenčné poplatky v zmysle článku 32 ods. 1 písm. c) a článku 32 ods. 5 písm. b) tohto kódexu v spojení s článkom 157 ods. 1 treťou zarážkou a článkom 157 ods. 2 vykonávacieho nariadenia. Táto kompenzácia sa totiž vypláca za užívanie práv súvisiacich s používaním alebo ďalším predajom dovážaného tovaru. V súlade s rozsudkom z 9. marca 2017, GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195), by sa preto tieto licenčné poplatky mali pripočítať ku kúpnej cene, ak sú splnené tri kumulatívne podmienky, a to, že neboli zahrnuté do ceny, ktorá bola skutočne zaplatená alebo ktorá sa má zaplatiť, musia súvisieť s tovarom, ktorého hodnota sa určuje, a kupujúci je povinný ich zaplatiť ako podmienku predaja tovaru, ktorého hodnota sa má určiť.

17 Podľa tohto súdu je v prejednávanej veci splnená prvá a tretia podmienka. Po prvé z ustanovení EDA vyplýva a okrem toho je to medzi účastníkmi konania nesporné, že poplatky za poskytnutie práv a licenčné poplatky zaplatené ako protihodnota za právo na výhradnú distribúciu dotknutého tovaru v Rakúsku neboli zahrnuté do kúpnej ceny tovaru, ktorého hodnota sa má určiť. Po druhé zaplatenie kompenzácie, o ktorú ide vo veci samej, predstavuje tiež podmienku predaja. Ak je totiž predávajúci dovážaného tovaru aj držiteľom licencie, treba predpokladať, že požaduje aj od kupujúceho, ktorý je súčasne nadobúdateľom licencie, aby popri cene zaplatil aj poplatky za poskytnutie práv a licenčné poplatky. Treba teda usudzovať, že Habanos by nedodala tovar určený na distribúciu v Rakúsku bez vyplatenia tejto kompenzácie alebo by ho v každom prípade nedodala za rovnakých zmluvných podmienok, aké boli dohodnuté. V tejto súvislosti je irelevantné, že táto povinnosť zanikla po uplynutí štyroch rokov, keďže takáto okolnosť nepreukazuje, že kupujúci by získal právo na výhradnú distribúciu počas tohto obdobia bez zaplatenia tejto kompenzácie. Rovnako je irelevantná skutočnosť, že kompenzácia, o ktorú ide vo veci samej, bola dohodnutá v rámcovej zmluve, akou je EDA, keďže táto zmluva stanovuje zásadu zaplatenia tejto kompenzácie pri každom ďalšom individuálnom nákupe.

18 Uvedený súd má naopak pochybnosti o splnení druhej podmienky. V tejto súvislosti treba podľa neho rozlišovať medzi právom na distribúciu, na základe ktorého má distribútor právo ďalej predávať tovar dovezený po prvýkrát na určité územie, a územnou exkluzivitou, na základe ktorej tento distribútor získa právo na výhradnú distribúciu dotknutého tovaru na tomto území a požíva územnú ochranu. Ak by sa na tieto dve skutočnosti vzťahovala kompenzácia dotknutá vo veci samej bez rozdielu na základe EDA, iba právo na distribúciu by malo jasnú súvislosť s dovážaným tovarom, keďže právo na ďalší predaj alebo distribúciu tohto tovaru by patrilo do práva s ním nakladať, a teda by doň bolo zahrnuté. Naproti tomu právo na výhradnú distribúciu predstavuje dodatočné právo, ktoré ide nad rámec práva nakladať s tovarom. Z toho vyplýva, že poplatok za poskytnutie práv alebo licenčný poplatok požadovaný za poskytnutie výhradného práva na distribúciu sa neplatí ako protihodnota za dovezený tovar, ale za to, aby predávajúci nedodal tovar iným osobám na území, na ktoré sa vzťahuje dohoda.

19 V prípade, že by sa udelenie územnej exkluzivity nepovažovalo za spojené s dovážaným tovarom, sa vnútroštátny súd okrem toho pýta, či sa na účely určenia colnej hodnoty tohto tovaru má ku kúpnej cene pripočítať celá kompenzácia alebo len časť zodpovedajúca hodnote kompenzácie, ktorá súvisí s tovarom. V bode 52 rozsudku z 9. marca 2017, GE Healthcare (C-173/15, EU:C:2017:195), Súdny dvor v súvislosti s článkom 158 ods. 3 vykonávacieho nariadenia rozhodol, že aj keď poplatky za poskytnutie práv alebo licenčné poplatky sčasti súvisia s dovážaným tovarom a sčasti s poskytovaním služieb po dovoze, úprava stanovená v článku 32 ods. 1 písm. c) colného kódexu sa môže uplatniť na základe objektívnych a kvantifikovateľných údajov umožňujúcich určiť výšku licenčných poplatkov súvisiacich s týmto tovarom. Je teda potrebné určiť, či sú tieto zásady uplatniteľné vo veci samej. Ak je to tak, vzniká otázka, na základe akých kritérií sa má toto rozdelenie vykonať, pokiaľ ide o kompenzáciu dotknutú vo veci samej, pri neexistencii objektívnych a kvantifikovateľných údajov v zmysle týchto ustanovení.

20 Za týchto okolností Finanzgericht Baden-Württemberg (Finančný súd Bádensko-Württembersko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Predstavujú platby, ktoré kupujúci uhrádza každoročne počas štyroch rokov popri kúpnej cene a v závislosti od jeho obratu, ako protihodnotu za právo na distribúciu tovaru:

– na určenom území,

– ako prvý,

– výhradne a

– trvalo,

poplatky za poskytnutie práv a licenčné poplatky v zmysle článku 32 ods. 1 písm. c) [colného kódexu], ktoré sa pripočítavajú k cene, ktorá bola skutočne zaplatená alebo ktorá sa má zaplatiť za dovážaný tovar podľa článku 32 ods. 5 písm. b) colného kódexu v spojení s článkom 157 ods. 2 [vykonávacieho] nariadenia?

2. Majú sa tieto poplatky prípadne pripočítať len pomerne k cene, ktorá bola skutočne zaplatená alebo ktorá sa má zaplatiť za dovážaný tovar, a ak áno, podľa akých kritérií a v akom rozsahu?“

O prejudiciálnych otázkach

O prvej otázke

21 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 32 ods. 1 písm. c) a článok 32 ods. 5 písm. b) colného kódexu v spojení s článkom 157 ods. 2 vykonávacieho nariadenia vykladať v tom zmysle, že platba, ktorú uhrádza kupujúci dovážaného tovaru predávajúcemu počas obmedzeného obdobia ako protihodnotu za poskytnutie práva na výhradnú distribúciu tohto tovaru na danom území, vypočítaná z obratu dosiahnutého na tomto území, sa musí zahrnúť do colnej hodnoty tohto tovaru.

22 Na úvod treba pripomenúť, že cieľom právnej úpravy Únie týkajúcej sa colného ohodnotenia je vytvorenie spravodlivého, jednotného a nestranného systému, ktorý by vylučoval uplatňovanie svojvoľných alebo fiktívnych colných hodnôt. Colná hodnota musí teda odrážať skutočnú hospodársku hodnotu dovážaného tovaru a zohľadňovať všetky zložky tohto tovaru, ktoré majú hospodársku

hodnotu (pozri najmä rozsudky zo 16. novembra 2006, Compaq Computer International Corporation, C-306/04, EU:C:2006:716, bod 30; z 20. decembra 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, bod 24, a z 20. júna 2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, bod 22).

23 Konkrétne podľa článku 29 colného kódexu colnou hodnotou dovážaného tovaru je jeho prevodná hodnota, t. j. cena, ktorá je skutočne zaplatená alebo sa má zaplatiť za tovar predávaný na vývoz na colné územie Únie, s výhradou úprav, ktoré sa musia prípadne uskutočniť okrem iného podľa článku 32 tohto kódexu (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 16. júna 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, bod 24; z 9. marca 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, bod 31, a z 20. decembra 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, bod 25).

24 Okrem toho Súdny dvor už uviedol, že colná hodnota sa musí prednostne určiť na základe metódy tzv. „prevodnej hodnoty“ dovezeného tovaru (rozsudok zo 16. júna 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, bod 30, a z 20. decembra 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, bod 26). Táto metóda určenia colnej hodnoty sa tak považuje za najvhodnejšiu a najčastejšie používanú (rozsudky z 12. decembra 2013, Christodoulou a i., C-116/12, EU:C:2013:825, bod 44, a zo 16. júna 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, bod 30).

25 Cena, ktorá je skutočne zaplatená alebo ktorá sa má zaplatiť za tovar, teda tvorí vo všeobecnosti základ pre výpočet colnej hodnoty, aj keď je táto cena údajom, ktorý prípadne podlieha úprave, ak je tento krok potrebný na to, aby sa zabránilo určeniu svojvoľnej alebo fiktívnej colnej hodnoty (pozri okrem iného rozsudky zo 16. júna 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, bod 25; z 20. decembra 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, bod 27, a z 20. júna 2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, bod 23).

26 V súlade s cieľom sledovaným pravidlami colného kódexu týkajúcimi sa určenia colnej hodnoty pripomenutým v bode 22 tohto rozsudku totiž musí prevodná hodnota odrážať skutočnú hospodársku hodnotu dovážaného tovaru (rozsudky z 12. decembra 2013, Christodoulou a i., C-116/12, EU:C:2013:825, bod 40; zo 16. júna 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, bod 26, a z 20. decembra 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, bod 28).

27 Z tohto dôvodu sú položky, ktoré sa majú pripočítať k cene, ktorá bola skutočne zaplatená alebo ktorá sa má zaplatiť za dovážaný tovar na účely určenia jeho colnej hodnoty, uvedené v článku 32 colného kódexu. Podľa odseku 1 písm. c) tohto ustanovenia sa k cene, ktorá bola zaplatená alebo sa má zaplatiť, pripočítajú poplatky za poskytnutie práv a licenčné poplatky týkajúce sa tovaru, ktorý sa ohodnocuje, ktoré musí priamo alebo nepriamo platiť kupujúci ako podmienku predaja tovaru, ktorý sa ohodnocuje, pokiaľ tieto poplatky nie sú zahrnuté v cene, ktorá bola skutočne zaplatená alebo ktorá sa má zaplatiť.

28 Článok 157 ods. 2 vykonávacieho nariadenia v tejto súvislosti spresňuje, že poplatok za poskytnutie práv alebo licenčný poplatok sa pripočíta k cene, ktorá bola skutočne zaplatená alebo má byť zaplatená len vtedy, keď táto platba na jednej strane súvisí s tovarom, ktorý sa ohodnocuje, a na druhej strane predstavuje podmienku predaja tohto tovaru.

29 Ako však Európska komisia správne uviedla vo svojich písomných pripomienkach, treba konštatovať, že pojmy „poplatky za poskytnutie práv“ a „licenčné poplatky“ uvedené v týchto ustanoveniach sa týkajú výlučne platieb, ktoré kupujúci uhradí predávajúcemu za využívanie práv duševného vlastníctva.

30 Ako totiž vyplýva zo samotného znenia článku 157 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, tieto pojmy sa týkajú platieb za používanie práv súvisiacich s výrobou tovaru, ako sú najmä „patenty, dizajny, vzory a výrobné know-how“, s predajom dovážaného tovaru na vývoz, najmä „obchodné značky, registrované vzory“, ako aj s použitím alebo ďalším predajom tohto tovaru, predovšetkým „autorské práva, výrobné procesy, ktoré sú neoddeliteľné od uvedeného tovaru“ (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. marca 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, bod 33).

31 V prejednávanej veci však z informácií, ktoré má Súdny dvor k dispozícii, vyplýva, že platby, o ktoré ide vo veci samej, sa uhrádzajú na základe zmluvných ustanovení zaväzujúcich účastníkov konania vo veci samej na protiplnenie nie za poskytnutie práv duševného vlastníctva, ale práva na výhradnú distribúciu. Konkrétne nič v návrhu na začatie prejudiciálneho konania nenasvedčuje tomu, že by tieto platby boli splatné z toho dôvodu, že predávajúci by udelil prípadnú licenciu týkajúcu sa práv duševného vlastníctva, ktorých je majiteľom.

32 Z toho vyplýva, že článok 32 ods. 1 písm. c) a článok 32 ods. 5 písm. b) colného kódexu, ako aj článok 157 ods. 2 vykonávacieho nariadenia sa vo veci samej neuplatňujú.

33 Podľa ustálenej judikatúry však v rámci postupu spolupráce medzi vnútroštátnymi súdmi a Súdnym dvorom zakotveného v článku 267 ZFEÚ Súdnemu dvoru prináleží poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď, ktorá mu umožní rozhodnúť o spore, ktorý prejednáva. V tomto smere Súdnemu dvoru prípadne prináleží preformulovať otázky, ktoré sú mu predložené. Je totiž úlohou Súdneho dvora vykladať všetky ustanovenia práva Únie, ktoré vnútroštátne súdy potrebujú na rozhodovanie o žalobách, ktoré im boli predložené, aj keď tieto ustanovenia nie sú výslovne spomenuté v otázkach položených týmito súdmi Súdnemu dvoru (rozsudok z 12. marca 2020, Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle, C-769/18, EU:C:2020:203, bod 39).

34 V dôsledku toho z formálneho hľadiska vnútroštátny súd síce svoju prvú otázku obmedzil iba na výklad článku 32 ods. 1 písm. c) a článku 32 ods. 5 písm. b) colného kódexu, ako aj článku 157 ods. 2 vykonávacieho nariadenia, ale táto skutočnosť nebráni Súdnemu dvoru, aby mu poskytol všetky aspekty výkladu práva Únie, ktoré môžu byť užitočné na rozhodnutie vo veci, ktorú prejednáva, bez ohľadu na to, či ich vnútroštátny súd uviedol alebo neuviedol v znení svojich otázok. V tejto súvislosti prináleží Súdnemu dvoru získať zo všetkých informácií, ktoré mu poskytol vnútroštátny súd, a najmä z odôvodnenia jeho návrhu na začatie prejudiciálneho konania, prvky tohto práva, ktoré si vyžadujú výklad so zreteľom na predmet sporu vo veci samej (rozsudok z 12. marca 2020, Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle, C-769/18, EU:C:2020:203, bod 40).

35 Vzhľadom na to, že ako vyplýva z bodov 23 až 25 tohto rozsudku, v prejednávanej veci úpravy stanovené v článku 32 colného kódexu možno vo vzťahu k prevodnej hodnote dovážaného tovaru v zmysle článku 29 colného kódexu vykonať len vtedy, ak sú takéto úpravy nevyhnutné na to, aby táto hodnota odrážala skutočnú hospodársku hodnotu tohto tovaru, treba preskúmať, či – ako tvrdí Komisia – platba, o akú ide vo veci samej, je už súčasťou colnej hodnoty tohto tovaru, ako prvok ceny, ktorá sa skutočne zaplatila alebo sa má zaplatiť, na základe tohto článku 29, predovšetkým jeho odseku 1 a odseku 3 písm. a).

36 Preto treba prijať záver, že prvá otázka položená vnútroštátnym súdom sa týka toho, či sa má článok 29 ods. 1 a článok 29 ods. 3 písm. a) colného kódexu vykladať v tom zmysle, že platba, ktorú uhrádza kupujúci dovážaného tovaru predávajúcemu počas obmedzeného obdobia ako protihodnotu za poskytnutie práva na výhradnú distribúciu tohto tovaru na danom území, vypočítaná z obratu dosiahnutého na tomto území, sa musí zahrnúť do colnej hodnoty tohto tovaru.

37 V tejto súvislosti treba uviesť, že „cena skutočne zaplatená alebo ktorá sa má zaplatiť" v zmysle odseku 1 článku 29 colného kódexu zodpovedá v súlade s odsekom 3 písm. a) tohto článku celkovej platbe, ktorú kupujúci uhradil alebo má uhradiť predávajúcemu za dovezený tovar, a zahŕňa všetky platby uskutočnené medzi nimi ako „podmienku predaja" tohto tovaru.

38 Z toho vyplýva, že platba, ktorú kupujúci uhradil predávajúcemu, musí byť zahrnutá do prevodnej hodnoty dotknutého tovaru, keďže táto platba je súčasťou „podmienok predaja" tohto tovaru v zmysle článku 29 ods. 3 písm. a) colného kódexu.

39 Tento záver navyše potvrdzuje aj článok 32 ods. 5 písm. b) tohto kódexu, ktorý naopak stanovuje, práve pokiaľ ide o platby uhradené kupujúcim za právo distribuovať alebo ďalej predávať dovezený tovar, že tieto platby sa nepripočítajú k cene, ktorá bola skutočne zaplatená alebo ktorá sa má zaplatiť, pokiaľ nie sú takouto podmienkou predaja tohto tovaru.

40 Hoci žiadne ustanovenie colného kódexu ani vykonávacieho nariadenia neobsahuje definíciu pojmu „podmienka predaja“ v zmysle článku 29 ods. 3 písm. a) tohto kódexu, z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že na účely zachovania prednosti metódy prevodnej hodnoty sa musia pojmy uvedené v tomto článku 29 vykladať extenzívne (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. decembra 2013, Christodoulou a i., C-116/12, EU:C:2013:825, bod 45).

41 Pokiaľ ide o pojem „podmienka predaja“ uvedený v článku 32 ods. 1 písm. c) colného kódexu, Súdny dvor už rozhodol, že platba predstavuje takúto „podmienku predaja“ tovaru, ktorý sa má ohodnotiť, ak by v rámci zmluvných vzťahov medzi predávajúcim alebo osobou, ktorá je s ním spojená, a kupujúcim mala táto platba taký význam pre predávajúceho, že keby k nej nedošlo, predávajúci by k predaju nepristúpil (rozsudok z 9. marca 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, bod 60).

42 Keďže cieľom článku 32 tohto kódexu je spresniť prevodnú hodnotu dovážaného tovaru v zmysle článku 29 uvedeného kódexu a sleduje tak rovnaký cieľ, ako je cieľ uvedený v tomto článku 29, treba usudzovať, že tento výklad pojmu „podmienka predaja“ sa uplatňuje aj v kontexte tohto posledného uvedeného článku. Vzhľadom na požiadavky jednotnosti a koherencie právneho poriadku Únie totiž pojmy používané v právnych aktoch prijatých v tej istej oblasti musia mať rovnaký význam, pokiaľ normotvorca Únie nevyjadril odlišnú vôľu (pozri okrem iného rozsudok z 15. septembra 2016, Landkreis Potsdam-Mittelmark, C-400/15, EU:C:2016:687, bod 37 a citovanú judikatúru).

43 Z toho vyplýva, že platba, o akú ide vo veci samej, sa musí považovať za „podmienku predaja“ dovezeného tovaru v zmysle článku 29 ods. 3 písm. a) colného kódexu, ak túto platbu predávajúci vyžadoval ako podmienku pre výhradnú distribúciu tohto tovaru na dotknutom území.

44 Z informácií, ktoré má Súdny dvor k dispozícii, však vyplýva, že podľa posúdenia vykonaného vnútroštátnym súdom je to práve tak, keďže tento súd už v návrhu na začatie prejudiciálneho konania dospel k záveru, že predávajúci tovaru, keďže je tiež príjemcom predmetnej platby, by v prípade neexistencie tejto platby nedodal tento tovar na účely jeho výhradnej distribúcie na rakúskom území, takže táto platba sa musí považovať za súčasť podmienok predaja tohto tovaru.

45 V tejto súvislosti je irelevantná skutočnosť, ako to navyše konštatoval vnútroštátny súd, že táto platba je stanovená v rámcovej zmluve o výhradnej distribúcii, a nie v každej individuálnej zmluve o ďalšom predaji dotknutého tovaru, keďže podmienky stanovené v tejto rámcovej zmluve určujú podmienky, za ktorých sa má každý jednotlivý predaj uskutočniť (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 4. februára 1986, Van Houten International, 65/85, EU:C:1986:53, bod 13, a z 23. februára 2006, Dollond & Aitchison, C-491/04, EU:C:2006:144, bod 26).

46 Rovnako je irelevantné, ako to tiež uviedol tento súd, že uvedená platba sa má uhrádzať len počas obmedzeného obdobia, v tomto prípade štyroch rokov, keďže spor vo veci samej sa týka práve určenia colnej hodnoty dotknutého tovaru v priebehu tohto pôvodného obdobia, počas ktorého predávajúci skutočne požadoval túto platbu za výhradnú distribúciu svojho tovaru.

47 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 29 ods. 1 a článok 29 ods. 3 písm. a) colného kódexu sa má vykladať v tom zmysle, že platba, ktorú uhrádza kupujúci dovážaného tovaru predávajúcemu počas obmedzeného obdobia ako protihodnotu za poskytnutie práva na výhradnú distribúciu tohto tovaru na danom území, vypočítaná z obratu dosiahnutého na tomto území, sa musí zahrnúť do colnej hodnoty tohto tovaru.

O druhej prejudiciálnej otázke

48 Vzhľadom na odpoveď na prvú otázku nie je potrebné odpovedať na druhú prejudiciálnu otázku.

O trovách

49 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (desiata komora) rozhodol takto:

Článok 29 ods. 1 a článok 29 ods. 3 písm. a) nariadenia Rady (EHS) č. 2913/92 z 12. októbra 1992, ktorým sa ustanovuje Colný kódex Spoločenstva, sa má vykladať v tom zmysle, že platba, ktorú uhrádza kupujúci dovážaného tovaru predávajúcemu počas obmedzeného obdobia ako protihodnotu za poskytnutie práva na výhradnú distribúciu tohto tovaru na danom území, vypočítaná z obratu dosiahnutého na tomto území, sa musí zahrnúť do colnej hodnoty tohto tovaru.

Podpisy